

İçimde ki Sönmeyen Isık

– Kara kız · 17 Ocak 2017

Hangi gönle girdiysem
Sol yanım hep eksik kaldı
Yetim kalan gönlüm
Bulamadı kendine eş
Kalp hırsızı vefasız aşıklar
Sararan yapraklar misali
Sineden çok uzaklara düşürdü
Sararıp solan gönlümü

Bakmıyorum artık
Her seviyorum diyen gönle
Yönümü döndüm inzivaya
Yalnızlığı seçtim kalabalıklar arasından
Yıllar sonra da olsa öğrendim
Her benciliyen gibi "Ben" demeyi
..... desem de

Bakmayı bilen gözlerimi
Gökyüzüne çeviriyorum
Gökyüzünde ay çıkmış
Yıldızlar etrafında dört dönüyor
Bir an kendimi buluyorum
İçimden
"Aydede bile tek, onca yıldıza rağmen
Işığı ise tüm yıldızları sönmük bırakıyor" diye
Derin derin düşünürken
Maziden geleceğe yolculuğa çıkıyor
Sorgulayan ahu bakışlı gözlerim
İçimde ki ışığı bulmak adına

Dile geliyor iç sesim
Dipsiz kuyuları ne çok kendine çektin,
Değerden yoksun kişililere ne çok değer verdin
Sevgini bozuk para gibi ne çok harcadın,
İyi niyetini, insanlığını sömürmelerine ne çok mücade ettin,

O ne diyecek bu ne diyecek diye
ne çok duygularını bastırdın
Kendinden çok başkalarını ne çok düşündün
Haksızlıklar karşısında ne çok kendini yiyip bitirdin
..... de vazgeçmedin hayattan

Bir söz verdim şimdilerde kendime,
"Kendim olmak, kendim kalmak" adına
Ne kadar gözyaşı dökmüş olursam olayım
Ağlamayı değil
Gülmeyi öğrenecek/öğreteceksin sevgiyle
Huzurun almak da değil vermek olduğunu
Güzelliklerin anahtarının ise,
İçimizde ki vicdan da saklı olduğunu
Unutmayacak! Unutturmayacaksın..!!

Öyleyse
Yüreklerin götürdüğü yer kadar değil
Yüreğinin götürdüğü yer kadar varsın
Ne yaşarsan yaşa
Vazgeçmeyeceksin
İçimde yanan sönmeyen
Su kadar saf ve berrak
Kendi ışığından...!!!!

16.01.2017 Ankara Pınar ÇETİN